

بررسی علل غیبت و فرار از مدرسه در بین دانش آموزان و شیوه های کنترل آن

محمد جواد معصومی مقدم^۱، محمد پارسایی زاده^۲، صادق معصومی مقدم^۳، ناهید سعادت^۴

۱- کارشناسی مدیریت دانشگاه امام حسین (ع)

۲- کارشناسی ارشد برنامه ریزی درسی دانشگاه شهید رجایی تهران

۳- کارشناسی آسیب های اجتماعی دانشگاه علمی کاربردی

۴- کارشناسی حقوق دانشگاه پیام نور

چکیده

نتایج پژوهشی بسیار کمی در مورد غیبت و به طور خاص غیبت مداوم عمدتاً بر دانش آموزان دبستانی و راهنمایی انجام شده است و به طور مشابه پیامدهای تحصیلی را برای غیبت از مدرسه نشان میدهد. دانش آموزان با از دست دادن تعداد معینی از روزهای تحصیلی - به هر دلیلی - باعث می شود روند فرار از مدرسه را شروع کنند. غیبت مداوم در اوایل دبستان زیاد است، برای چند سال تا دوره راهنمایی کاهش می یابد و سپس افزایش می یابد تا در دوران دبیرستان به اوج خود می رسد. غیبت ها می تواند بر اساس انگیزه (یعنی روابط ضعیف با سایر دانش آموزان، افت تحصیلی) و ساختاری (یعنی مجبور به کار در ساعات مدرسه، مراقبت از یک عضو بیمار خانواده) باشد. وقتی اکثر مردم به غیبت فکر می کنند، احتمالاً بیماری اولین موردی است که به ذهن آنها می رسد. گاهی اوقات بیماری اجتنابناپذیر است، اما راههایی وجود دارد که خانواده ها می توانند غیبت های مرتبط با بیماری را به حداقل برسانند و اطمینان حاصل کنند که فرزندشان همچنان آموزش هایی را که شایسته آن است، دریافت می کند. این مطالعه به بررسی ماهیت تجمعی غیبت مداوم و نقش منفی غیبت مداوم بر پیامدهای آموزشی دانش آموزان می پردازد.

کلمات کلیدی: مدیریت رفتاری، غیبت دانش آموز، غیبت مداوم، غیبت، فرار از مدرسه

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

۱- مقدمه

هر روز دانش آموزان زیادی از مدرسه غیبت می کنند. علل غیبت ها متعدد است و می تواند هم از داخل مدرسه و هم از بیرون مدرسه ناشی شود. غیبت می تواند بر اساس انگیزه باشد، جایی که دانش آموز ممکن است مایل به شرکت در آن نباشد. این غیبت ها عموماً یک تصمیم داوطلبانه و عمدی است. در حالی که سایر غیبت ها ساختاری؛ جایی که دانش آموزان به دلیل شرایط زندگی خود (یعنی مجبور به جابجایی مکرر) که مدرسه را از دست می دهند، و بنابراین خارج از کنترل دانش آموز است و یک تصمیم غیرارادی است. غیبت دانش آموزان اغلب در مدرسه ابتدایی شروع می شود (کلاس ۱-۸)، اما اکثر غیبت ها زمانی رخ می دهد که دانش آموزان در دبیرستان هستند، زیرا در اینجاست که دانش آموزان استقلال بیشتری در تصمیم گیری برای حضور یا غیبت دارند (هنری، ۲۰۰۷؛ ۵۶). مانند علل، پیامدهای غیبت کاملاً متنوع است و می تواند شامل موارد زیر باشد:

۱- کاهش عملکرد تحصیلی،

۲- تعلیق / اخراج،

۳- ترک تحصیل (بازمور، استینچکام و لیپ، ۲۰۰۴).

با توجه به پیامدهای جدی غیبت، محققان و سیاستگذاران آموزشی راهکارهای متعددی را برای کاهش شیوع آن پیشنهاد کرده اند. این پیشنهادها عبارتند از:

۱- ایجاد پیوندهای محکم تر بین غایب و مدرسه،

۲- جذاب تر کردن برنامه درسی برای دانش آموزان،

۳- حتی در جریان گذاشتن والدین و سرپرستان و غایبان برای عدم حضور (بازمور و همکاران ۲۰۰۴؛ ۴۳۵).

هنگامی که دانش آموزان به طور مکرر از مدرسه غیبت می کنند، فرصت های مهم یادگیری و رشد را از دست می دهند که به طور بالقوه می تواند پیامدهای منفی بر زندگی آینده آنها بگذارد. به عنوان یک نام نسبتاً جدید، غیبت مداوم هنوز در سیاست آموزشی کشورهای مختلف تعریف نشده است. غیبت از جهات مختلفی با فرار از مدرسه، متفاوت است (بوهلر، تاپوگنا و چانگ، ۲۰۱۲؛ ۵۶). اولاً، فرار از مدرسه فقط برای غیبت های غیر موجه نامیده می شود، در حالی که غیبت مداوم می تواند شامل غیبت به هر دلیلی می تواند باشد. ثانیاً، همه کشورها تعریفی از فرار از مدرسه و یک مکانیسم واکنش سیاستی را در کدهای آموزشی تدوین کرده اند که می تواند دانش آموزان و والدین و حتی سیستم عدالت کیفری را در بر گیرد (الکساندر و همکاران، ۲۰۰۱؛ ۲۳۴). اما هیچ سیستم قابل مقایسه ای در کشورها برای رسیدگی به موارد غیبت مداوم وجود ندارد و در اکثر مدارس حتی یک سیستم داده ای برای ارزیابی حضور دانش آموزان وجود ندارد. دهه ها تحقیق در مورد فرار از مدرسه - که بیشتر آنها بر نوجوانان تمرکز دارند - نشان می دهند که فرار از مدرسه به طور منفی با نتایج و پیشرفت تحصیلی، اجتماعی و عاطفی و فرهنگی دانش آموزان در ارتباط است. نتایج پژوهشی بسیار کمی در مورد غیبت و به طور خاص غیبت مداوم عمدتاً بر دانش آموزان دبستانی و راهنمایی انجام شده است و به طور مشابه پیامدهای تحصیلی را برای غیبت از مدرسه نشان می دهد (تحقیق نظرسنجی کاربردی، ۲۰۱۱؛ ۴۵۶).

۲- تعریف غیبت مداوم

حضور منظم در مدرسه به دانش آموزان کمک می کند تا احساس بهتری نسبت به مدرسه و خودشان داشته باشند. ایجاد این عادت را از دوران پیش دبستانی شروع کنید تا بلافاصله یاد بگیرند که رفتن به مدرسه هر روز مهم است.

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

حمایت از حضور منظم در مدرسه به دلیل تأثیر آن بر آموزش و یادگیری و بر سطوح دستیابی یک اولویت است. بین حضور منظم در مدرسه و سطوح پیشرفت فردی دانش‌آموزان پیوندهای به خوبی اثبات شده وجود دارد (بازمور و همکاران، ۲۰۰۴؛ ۴۳۵). در حالی که این دسته از غیبت‌ها از یک مدرسه به مدرسه دیگر نسبتاً سازگار است، سیاست‌ها و شیوه‌های حضور در مدرسه متفاوت است. به عنوان مثال، برخی از سیاست‌های مدرسه تفاوت‌چندانی بین غیبت‌های موجه و غیر موجه قائل نیستند. به طور مشابه، تعلیق مدارس ممکن است توسط برخی از مناطق مدرسه به عنوان غیبت اما در برخی دیگر از مدارس غیبت در نظر گرفته نمی‌شود (آلنورث، ۲۰۱۱؛ ۵۶).

برخی غیبت مداوم را به عنوان غیبت بیش از ۱۰ درصد از سال تحصیلی تعریف می‌کنند. برخی دیگر غیبت ۱۸ روز یا بیشتر به معنای غیبت مداوم دانش‌آموز است. غیبت مداوم شامل غیبت‌های موجه (مثل مریض بودن) می‌شود. همچنین شامل غیبت‌های غیر موجه و اقدامات انضباطی مانند تعلیق می‌شود (چانگ، ۲۰۱۶؛ ۴۵).

از دست دادن تعداد معینی از روزها - به هر دلیلی - باعث می‌شود مدارس روند فرار از مدرسه را شروع کنند. این شامل ثبت حضور و غیاب و تشکیل گزارش با یک سازمان دولتی، منطقه مدرسه محلی است (بیولر و همکاران، ۲۰۱۱؛ ۳۴۵).

به هر دلیلی، غیبت مداوم به عنوان ۱۰ درصد یا بیشتر از تعداد کل روزهای ثبت نام شده در طول سال تحصیلی تعریف می‌شود. این شامل تعلیق‌های موجه، غیر موجه، خارج از مدرسه و تعلیق در مدرسه است که بیش از نیمی از روز مدرسه طول می‌کشد. به عنوان مثال، دانش‌آموزی که در ۳۰ روز اول تحصیلی در ابتدای سال تحصیلی ثبت نام کرده و سه روز از آن روز را غیبت کرده است، غیبت مداوم دارد (گرسٹیگ، ۲۰۰۸؛ ۲۳۴).

غیبت به غیبت دانش‌آموز از مدرسه اشاره دارد. غیبت‌ها می‌تواند بر اساس انگیزه (یعنی روابط ضعیف با سایر دانش‌آموزان، افت تحصیلی) و ساختاری (یعنی مجبور به کار در ساعات مدرسه، مراقبت از یک عضو بیمار خانواده) باشد. ثابت شده است که غیبت تأثیرات منفی مختلفی بر نتایج تحصیلی دانش‌آموز دارد (بیولر و همکاران، ۲۰۱۱؛ ۳۴۵).

غیبت را نباید با فرار از مدرسه اشتباه گرفت. اگرچه برخی افراد از این اصطلاحات به جای یکدیگر استفاده می‌کنند، اما فرار از مدرسه به عنوان پنج روز یا بیشتر غیبت غیر موجه در ماه یا از دست دادن ده روز غیر موجه در یک سال تحصیلی تعریف می‌شود. غیبت نشان‌دهنده همه غیبت‌ها، از جمله غیبت‌های ناشی از فرار، بیماری، مسائل خانوادگی و غیره است. غیبت مداوم در اوایل دبستان زیاد است، برای چند سال تا دوره راهنمایی کاهش می‌یابد و سپس افزایش می‌یابد تا در دوران دبیرستان به اوج خود می‌رسد. از هر پنج دانش‌آموز دبیرستانی یک نفر در سراسر آمریکا غیبت مداوم دارد (گاتفیرد، ۲۰۰۹؛ ۲۴۵).

بسیاری از والدین ممکن است متوجه نباشند که فرزندشان چند روز از مدرسه غیبت می‌کند. یک روز غیبت ممکن است در مقایسه با از دست دادن چندین روز متوالی با اهمیت نباشد؛ اما غیبت فقط دو روز در ماه می‌تواند باعث غیبت مداوم دانش‌آموز شود (گاتفیرد، ۲۰۱۵؛ ۱۳۴).

غیبت‌های مداوم، بچه‌ها را از دریافت آموزش‌های ثابتی که برای ساختن مهارت‌های اساسی نیاز دارند، باز می‌دارد. برای بچه‌هایی که تفاوت‌های یادگیری و تفکر دارند، چیز دیگری باید در نظر گرفته شود: غیبت‌های مکرر نه تنها به معنای آموزش کمتر است، بلکه فرصت‌های از دست رفته برای مداخله، آموزش مجدد و غنی‌سازی را نیز به همراه دارد (هنری، ۲۰۰۷؛ ۲۳۴).

حضور ضعیف در ماه اول مدرسه می‌تواند غیبت مداوم را برای کل سال پیش‌بینی کند. یک مطالعه جدید توسط کنسرسیون تحقیقاتی آموزش بالتیمور نشان داد که نیمی از دانش‌آموزانی که در ماه سپتامبر دو تا چهار روز را غیبت کرده‌اند، در طول سال به

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

طور مداوم غیبت کرده‌اند و به طور متوسط ۲۵ روز را از دست داده‌اند. از هر ۱۰ دانش آموزی که حداقل ۵ روز در ماه نوامبر غیبت کرده بودند، ۹ نفر غایب مداوم بودند که میانگین غیبت آنها ۷۰ بود (هرچفیلد و گاسپرد، ۲۰۱۱؛ ۱۳۵).

غیبت در پیش دبستانی و مهدکودک می تواند بر عدم حضور دانش آموز در کلاس سوم تأثیر بگذارد. چندین مطالعه ارتباط بین غیبت مداوم - غیبت ۱۰ درصد از سال تحصیلی - در کلاس های اولیه و توانایی دانش آموز برای تسلط بر خواندن تا پایان کلاس سوم را نشان می دهد. محققان در بالتیمور و شیکاگو دریافتند که این اثرات از دوران پیش دبستانی شروع می شود (ماینارد و همکاران، ۲۰۱۱؛ ۳۵).

غیبت در دوره راهنمایی و دبیرستان نیز می تواند میزان ترک تحصیل را پیش بینی کند. تحقیقات دانشگاه جانز هاپکینز نشان می دهد که در اوایل کلاس ششم، غیبت به ترک تحصیل دانش آموز تبدیل می شود. سایر علائم هشدار دهنده اولیه شامل نمرات ضعیف در دروس اصلی و رفتاری که منجر به تعلیق می شود. یک مطالعه سراسری در یوتا نشان داد دانش آموزی که در هر سال بین کلاس هشتم تا دوازدهم غیبت مداوم داشته باشد، ۷/۴ برابر بیشتر احتمال دارد که ترک تحصیل کند (مکورا و مسل، ۲۰۱۳؛ ۲۴۵).

حضور و غیاب شرکت در برنامه ای از فعالیت های آموزشی است که توسط مدرسه تنظیم و توافق شده است. علاوه بر حضور واقعی در محل مدرسه، این شامل طیف وسیعی از فعالیت های دیگر در دسته حضور (خارج از مدرسه اما در حال حاضر مشخص) می شود. (بیولر و همکاران، ۲۰۱۱؛ ۳۴۵)

۳- دسته بندی غیبت ها

غیبت مداوم به طور گسترده به عنوان غیبت ۱۰ درصد یا بیشتر از یک سال تحصیلی تعریف می شود. مدارس به طور کلی سه دسته غیبت را تشخیص می دهند:

۱- غیبت های موجه: غیبت هایی هستند که دلیل موجه داشته باشند و توسط یکی از والدین به مدرسه ابلاغ شده باشند. بیماری دانش آموز یا سایر شرایط پزشکی رایج ترین انواع غیبت موجه است. دلایل دیگر عبارتند از فرایض مذهبی، قرار ملاقات های پزشکی و اورژانس های خانوادگی.

۲- غیبت های غیر موجه یا فرار از مدرسه زمانی اتفاق می افتد که دانش آموزان بدون دلیل موجه از مدرسه غیبت کنند. به عنوان مثال می توان به نادیده گرفتن عمدی مدرسه و همچنین غیبت از مدرسه به دلایلی که توسط مدرسه نامعتبر تلقی می شود، مانند پرخوابی یا از دست دادن اتوبوس، اشاره کرد.

۳- غیبت های انضباطی ناشی از تعلیق مدرسه است (بالفامز و بیمز، ۲۰۱۱؛ ۳۴۵).

۴- علل غیبت

علل غیبت دانش آموزان متنوع و مرتبط است. غیبت اغلب می تواند شعله ور شود و فروکش کند. با این حال، دانش آموزان ممکن است در چرخه عدم حضور گرفتار شوند. در ادبیات دانشگاهی، علل غیبت به سه دسته تقسیم می شود: مدرسه، خانواده و غیبت (شلدون و استین، ۲۰۰۴؛ ۱۳۴).

غیبت اغلب در مقاطع پایین شروع می شود و زمانی تشدید می شود که یک دانش آموز به دبیرستان منتقل شود. یک نوجوان ممکن است در مدرسه جدید احساس بیگانگی کند و در برقراری روابط با معلمان و سایر دانش آموزان مشکل داشته باشد. اگر مدرسه بیش

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

از حد شلوغ باشد و دانش‌آموز یا وضعیت جسمانی نامناسبی داشته باشد، ممکن است؛ دانش‌آموز مایل به حضور در آن نباشد. سایر دلایل مدرسه‌ای برای غیبت شامل پرخاشگری، برنامه درسی غیرمشخص، افت تحصیلی و درک تنبیه‌های رفتاری ناعادلانه است (اسپنسر، ۲۰۰۹؛ ۱۳۴). اکثر این غیبت‌ها عمدتاً بر اساس انگیزه است، جایی که دانش‌آموز با میل خود تصمیم می‌گیرد از مدرسه اجتناب کند.

علل خانوادگی غیبت اغلب مربوط به دانش‌آموزی است که در لایه‌های پایین‌تر مقیاس اجتماعی-اقتصادی زندگی می‌کند. کار کردن برای تکمیل درآمد خانوادگی و مجبور به جابه‌جایی مکرر می‌تواند در توانایی دانش‌آموز برای حضور مداوم در مدرسه اختلال ایجاد کند (ریدی، ۲۰۱۶، ۹۰). عوامل دیگری مانند کمبود پول برای غذا، پوشاک، حمل و نقل و وسایل مدرسه نیز می‌تواند دانش‌آموز را از حضور در مدرسه باز دارد. برخی از جوانان ممکن است زندگی خانگی ناپایداری داشته باشند، ممکن است مجبور باشند از یکی از اعضای خانواده مراقبت کنند، یا به تربیت خواهر و برادر کوچکتر کمک کنند، و این شرایط زندگی همچنین می‌تواند بر میزان حضور دانش‌آموز تأثیر منفی بگذارد (پارک و کانیونگو، ۲۰۱۲؛ ۶۷). بیشتر این غیبت‌ها خارج از کنترل دانش‌آموز است و بنابراین ساختاری تلقی می‌شود.

آخرین دسته از عواملی که باعث غیبت می‌شوند دانش‌آموز محور هستند. عواملی که مانع حضور دانش‌آموز می‌شوند، می‌توانند در سنین پایین ایجاد شوند، جایی که کودک ممکن است از رفتن به مدرسه و یا جدا شدن از والدین خود ترس داشته باشد. این غیبت‌ها اغلب به عنوان فوبیای مدرسه و یا اضطراب مدرسه نامیده می‌شود. با این حال، با ورود جوانان به دبیرستان، محرک‌های جدیدی برای غیبت آشکار می‌شود (شلدون و استین، ۲۰۰۴؛ ۱۳۴). برخی از نوجوانان ممکن است سلامت روان و یا اختلالات روانی داشته باشند که باعث بدرفتاری یا غیبت کامل آنها از مدرسه شود. اغلب منجر به بازداشت، تعلیق و اخراج می‌شود و در نتیجه روابط بین دانش‌آموز و مدرسه را بیشتر تحت فشار قرار می‌دهد. به نظر می‌رسد مسائل روانشناختی نقش مهمی در غیبت بازی می‌کند و راهنمای تشخیصی و آماری اختلالات روانی (DSM-5) بیان می‌کند که دانش‌آموزانی که از اضطراب و یا اختلالات سلوک رنج می‌برند اغلب در مدرسه غیبت می‌کنند. سایر جوانان ممکن است مشکلات تحصیلی داشته باشند و بدون دریافت حمایت کافی، از مدرسه جدا شوند، که به محیطی تبدیل شده است که آنها با شکست برابری می‌کنند (شلدون و استین، ۲۰۰۴؛ ۱۳۴). عوامل نهایی برای دانش‌آموز محوری غیبت عبارتند از: روابط منفی با همسالان، مشارکت در جرم و مصرف مواد. این غیبت‌ها عمدتاً مبتنی بر انگیزه است، اگرچه می‌توان استدلال کرد که ناتوانی مدرسه در برآوردن نیازهای دانش‌آموزان، موانع ساختاری برای حضور ایجاد می‌کند (ریدی، ۲۰۱۶، ۹۰).

بیش از ۱۵ درصد از تمام دانش‌آموزان در دنیا به طور مداوم غایب هستند. به طور کلی دلایل غیبت مداوم دانش‌آموزان به شش دسته تقسیم می‌شود. در اینجا شش دلیلی که بچه‌ها از مدرسه غیبت می‌کنند و راه‌هایی که خانواده‌ها می‌توانند به فرزندانشان کمک کنند، بیان شده است:

۱- نمرات پایین

نمرات پایین و ضعیف در کلاس می‌تواند برای دانش‌آموزان تضعیف‌کننده باشد و آنها را به این فکر وا دارد که آیا در وهله اول به مدرسه رفتن ارزش دارد یا خیر. خواه آموزش رایگان باشد، خواه راهنمایی یا برنامه‌های یادگیری بعد از مدرسه باشد، راه‌های زیادی برای برانگیختن اعتماد به نفس در دانش‌آموزان و کمک به آنها برای احساس استقبال بیشتر در کلاس وجود دارد (گاتفیرد،

۲۰۱۵؛ ۴۵)

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

۲- پرخاشگری

اگرچه مشکلات تحصیلی همواره مشکل ساز است، اما برای بسیاری از دانش آموزان، پرخاشگری می تواند باعث شود که در مدارس هم از نظر جسمی و هم از نظر عاطفی احساس ناامنی کنند. شناخت نشانه های پرخاشگری گام مهمی برای معلمان و والدین است. در حالی که کودکان تمایلی به صحبت در مورد پرخاشگری که تجربه می کنند؛ ندارند، برنامه هایی هست که نکاتی را در مورد نحوه انجام این نوع مکالمات ارائه می دهند و منابع زیادی در این مورد وجود دارد (پتریدز و همکاران، ۲۰۰۷؛ ۳۴).

۳- بیماری

وقتی اکثر مردم به غیبت فکر می کنند، احتمالاً بیماری اولین موردی است که به ذهن آنها می رسد. گاهی اوقات بیماری اجتنابناپذیر است، اما راههایی وجود دارد که خانواده ها می توانند غیبت های مرتبط با بیماری را به حداقل برسانند و اطمینان حاصل کنند که فرزندشان همچنان آموزش هایی را که شایسته آن است، دریافت می کند. سلامتی برای بهزیستی کودک ضروری است، بنابراین یک رژیم غذایی خوب و ورزش را تشویق کنید. وقتی دانش آموزان احساس ناخوشایندی می کنند، شایسته است خانواده ها بپرسند که آیا فرزندشان برای رفتن به مدرسه بیمار است یا خیر (رومئو و لی، ۲۰۰۷؛ ۲۳۴).

۴- مراقبت از اعضای خانواده

خواه خواهر یا برادر کوچکتر، پدربزرگ و مادربزرگ یا فردی با نیازهای خاص مراقبت های بهداشتی باشد، اغلب اوقات دانش آموزان به جای حضور در مدرسه وقت خود را صرف کمک به خانواده خود می کنند. انتخاب سختی است که دانش آموزان و خانواده ها نباید انجام دهند، اما راههایی برای کاهش بار مراقبت از خانواده ها وجود دارد. منابعی برای کمک به مکان یابی خدمات مراقبت از سالمندان، مراقبت از کودکان مقرون به صرفه یا حتی رایگان، و حتی مراقبت های برنامه ریزی شده یا اورژانسی وجود دارد (اسپنسر، ۲۰۰۹؛ ۱۶).

۵- مشکلات سلامت روانی

مسائل مربوط به سلامت روانی و عاطفی می تواند دلیل کاملاً معتبری برای غیبت از مدرسه باشد. برای خانواده ها مهم است که با مدارس همکاری کنند تا دانش آموزان بتوانند به جلو حرکت کنند، زیرا غیبت های طولانی می تواند مشکلات تحصیلی و عاطفی را تشدید کند. خانواده ها باید طیفی از احساسات و رفتارهای کودک را که ممکن است مستلزم غیبت از مدرسه نباشد، درک کنند و بدانند که چگونه کودکان را در صورت بروز مشکلات جدی تری در زمینه سلامت روان شناسایی کرده و به آنها کمک کنند (شلدون و استین، ۲۰۰۴؛ ۱۳۴).

۶- مشکلات مسکن یا غذا

وقتی خانواده ای نگران است که آیا فرزندشان غذای کافی در بشقابش دارد یا سقفی بالای سرش دارد، مدرسه می تواند یک موضوع ثانویه باشد. اگر این چالش ها مانع از آمدن دانش آموزان به مدرسه می شود، مربیان باید تلاش کنند تا خانواده ها را در مسیر درست برای کاهش این بارها راهنمایی کنند (سکریو و همکاران، ۲۰۱۶؛ ۲۳۵).

توجه به این نکته مهم است که علل غیبت مقوله های مجزا نیستند. بلکه این علل اغلب با یکدیگر همپوشانی دارند و یکدیگر را تشدید می کنند. اغلب غایبان تعدادی از این عوامل را نشان می دهند که مشکلاتی را هم در زندگی شخصی و هم در مدرسه نشان می دهد.

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

۵- عواقب غیبت

مانند علل غیبت، پیامدهای آن بسیار گسترده است. دانش‌آموزانی که مکرراً غیبت می‌کنند، معمولاً عملکرد تحصیلی ضعیفی دارند و برخی مجبورند سطح پایه را تکرار کنند. غایبان تمایلات تحصیلی کمتری دارند و ارتباطی با مدرسه ندارند. بسیاری از مدارس اغلب دانش‌آموزان را به دلیل عدم حضور از طریق بازداشت، تعلیق و اخراج مجازات می‌کنند. وقتی دانش‌آموزان غایب مکرر به کلاس برمی‌گردند، اغلب با معلمان عصبانی مواجه می‌شوند که باید زمان بیشتری را اختصاص دهند تا آنها را به بقیه کلاس برسانند (رومنو و لی، ۲۰۰۷؛ ۲۳۴). سایر دانش‌آموزانی که به طور منظم در آن شرکت می‌کنند، ممکن است از این «رفتار ترجیحی» که غایب دریافت می‌کند ناراضی باشند و در نتیجه با فرد غایب بد رفتار کنند. این رفتار ممکن است باعث شود غایب احساس بیگانگی کند و این به نوبه خود باعث می‌شود که تمایل نداشته باشند که در کلاس شرکت کنند (ریدی، ۲۰۱۶، ۹۰). غایبان مستعد رفتارهای مخاطره‌آمیزی مانند مصرف مواد مخدر، الکل و دخانیات و یا درگیر شدن جنایتکارانه، بیشتر از دانش‌آموزانی که به طور مداوم به مدرسه می‌روند هستند. غیبت نیز به عنوان یکی از پیشگامان اصلی ترک تحصیل دانش‌آموزان شناخته شده است که یکی از رایج‌ترین و شدیدترین پیامدهای آن است. ترک تحصیل قبل از فارغ‌التحصیلی عواقب قابل توجهی دارد و ترک تحصیل برای کسب درآمد کمتر در طول زندگی، وابستگی شدیدتر به کمک‌های دولتی و احتمال ارتکاب جرم بیشتر گزارش شده است (بوهرلر، تاپوگنا و چانگ، ۲۰۱۲؛ ۳۴).

یک روز مدرسه از دست رفته فرصتی از دست رفته برای دانش‌آموزان برای یادگیری است. در این عصر افزایش مسئولیت پذیری برای ایالت‌ها، مناطق و مدارس، ارتباط بین حضور دانش‌آموزان و یادگیری بیش از هر زمان دیگری مورد مطالعه قرار گرفته است. در نتیجه، از سازمان‌های آموزشی خواسته می‌شود تا داده‌های حضور و غیاب را به شیوه‌ای استاندارد گزارش کنند تا امکان مقایسه بین سازمان‌ها و حوزه‌های قضایی فراهم شود (رومنو و لی، ۲۰۰۷؛ ۲۳۴).

دلیل اصلی برای داده‌های حضور و غیاب با کیفیت بالا، رابطه بین حضور و غیاب دانش‌آموز و پیشرفت دانش‌آموز است. اثربخشی معلم قوی‌ترین عامل تعیین‌کننده موفقیت دانش‌آموز در ارتباط با مدرسه است، اما غیبت مداوم دانش‌آموز حتی توانایی بهترین معلم را برای فراهم کردن فرصت‌های یادگیری کاهش می‌دهد. مطالعات نشان داده شده‌اند که دانش‌آموزانی که به طور منظم در مدرسه شرکت می‌کنند در مقاطع بالاتری نسبت به دانش‌آموزانی که به طور منظم حضور ندارند، موفق بوده‌اند. این رابطه بین حضور و پیشرفت ممکن است در اوایل دوران مدرسه کودک ظاهر شود. مطالعه‌ای که اخیراً روی کودکان خردسال انجام شد نشان داد که غیبت در مهدکودک با پیامدهای منفی کلاس اول مانند غیبت بیشتر در سال‌های بعد و موفقیت کمتر در خواندن، ریاضی و دانش عمومی مرتبط است (دی ویت، کاریوجا، و رای، ۲۰۱۰).

حضور ضعیف پیامدهای جدی برای نتایج بعدی نیز دارد. مشخص شده است که ترک تحصیل از دبیرستان سابقه رفتارهای منفی، از جمله سطوح بالای غیبت از تحصیل در دوران کودکی خود را به میزان بیشتری نسبت به فارغ‌التحصیلان دبیرستان نشان می‌دهد. این تفاوت‌ها در میزان غیبت‌ها در اوایل مهدکودک مشاهده شد و دانش‌آموزانی که در نهایت تحصیلات دبیرستان را رها کردند، در مقایسه با همسالان خود که از دبیرستان فارغ‌التحصیل شدند، روزهای بیشتری را در کلاس اول از دست دادند. در کلاس هشتم، این الگو حتی آشکارتر بود، و در کلاس نهم، حضور و غیاب یک شاخص کلیدی بود که به طور قابل توجهی با فارغ‌التحصیلی از دبیرستان همبستگی داشت (شلدون و استین، ۲۰۰۴؛ ۱۳۴).

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

اثرات از دست دادن روزهای مدرسه باعث ایجاد غیبت در هر زمان بر روی دانش آموزان می شود. مجازات دانش آموزانی که از مدرسه غیبت می کنند ممکن است ناخواسته وضعیت را بدتر کند. پاسخ انضباطی به غیبت اغلب شامل از دست دادن واحدهای درسی، بازداشت و تعلیق است. هرگونه غیبت، چه موجه یا غیر موجه، فرصت یادگیری مطابق با برنامه آموزشی مدرسه را از دانش آموزان سلب می کند، اما دانش آموزانی که از مدرسه غیبت می کنند، گاهی اوقات به دلیل غیبت مداوم از فرصت های یادگیری محروم می شوند (دی ویت، کاریوجا، و رای، ۲۰۱۰).

یکی از مشکلات درباره تحقیق غیبت این است که مشخص شود آیا غیبت ناشی از یک رفتار خاص است (یعنی مصرف مواد مخدر)، آیا این رفتار ناشی از غیبت است (یعنی استفاده از مواد مخدر برای مقابله با شکست در مدرسه)، یا اینکه آیا این دو به هم مرتبط هستند. چرخه غیبت می تواند به راحتی ایجاد شود، جایی که دانش آموز کلاس را از دست می دهد، و عواقب مربوط به غیبت از مدرسه را متحمل می شود، که به نوبه خود، رفتار غیبت را تشدید می کند. بسیاری از غایبان ممکن است در این الگو قفل شوند و به آرامی از تحصیل خود خارج شوند، که ممکن است منجر به ترک مدرسه قبل از فارغ التحصیلی شود (بوهرلر، تاپوگنا و چانگ، ۲۰۱۲؛ ۳۴).

۶- راه حل های غیبت

وقتی صحبت از حضور و غیاب می شود، والدین تأثیر زیادی بر دانش آموزان دارند. حضور منظم در مدرسه به دانش آموزان کمک می کند تا احساس بهتری نسبت به مدرسه و خودشان داشته باشند. ایجاد این عادت را از دوران پیش دبستانی شروع کنید تا بلافاصله یاد بگیرند که رفتن به مدرسه هر روز مهم است. حضور خوب به دانش آموزان کمک می کند تا در دبیرستان، کالج و محل کار خوب عمل کنند (دی ویت، کاریوجا، و رای، ۲۰۱۰).

حضور منظم بسیار مهم است - رشد کلی دانش آموز در طول زمان به میزان قابل توجهی افزایش می یابد، زمانی که آنها به طور منظم شرکت می کنند و ارتباطات قوی با تمام جنبه های یادگیری کلاس و مدرسه دارند.

تحقیقات نشان می دهد که بین یادگیری موفق و حضور منظم در مدرسه، ارتباط قوی وجود دارد. در حالی که می دانیم دانش آموزان ممکن است به طور دوره ای از مدرسه غیبت کنند، و از برنامه ها و سفرهای مهم خانوادگی حمایت می کنند، با سخت کوشی برای حضور منظم و به موقع بودن از فرزندان حمایت کند. هنگامی که فرزند بیمار است، باید تمام تلاش خود را کرد تا به او کمک کرد تا به روز بماند. اگر فرزند به دلیل انتخاب خانواده از مدرسه خارج است، می تواند با معلم فرزند تماس بگیرید تا ببینید در خارج از مدرسه به چه چیزی در دسترس است. "کار" انجام شده در مدرسه تنها بخشی از یک "واحد" یا پیشرفت تحصیلی است و با فعالیت های مرتبط با کلاس همراه است. معلمان نمی توانند برای مدتی در کلاس یک تجربه جایگزین ارائه کنند و فعالیت ها، همکاری ها و توضیحات را نمی توان روی کاغذ در خانه تکرار کرد.

با توجه به پیامدهای جدی غیبت، راهکارهای متعددی برای کاهش غیبت ارائه شده است. درست مانند علل غیبت، راه حل ها حول محور مدرسه، خانواده غیبت کننده و غیبت می چرخند (رومئو و لی، ۲۰۰۷؛ ۲۳۴).

پیشنهادهایی برای جذاب تر کردن و مرتبط تر کردن محتوای دوره با زندگی دانش آموزان ارائه شده است. منطق این است که آموزش مطالب جالب و کاربردی تر، دانش آموزان را تشویق به حضور در مدرسه می کند. همچنین درخواست هایی برای ایجاد روابط قوی تر بین دانش آموزان و معلمان وجود دارد، جایی که دانش آموزان انگیزه حضور در آن را داشته باشند (ریدی، ۲۰۱۶، ۹۰). زیرا کسی در

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

مدرسه از آنها مراقبت می‌کند. یکی از راه‌های دستیابی به پیوندهای نزدیک‌تر، کاهش تعداد دانش‌آموزان در کلاس درس و ایجاد مدارس کوچک‌تر است (دی ویت، کاربوچا، و رای، ۲۰۱۰). علاوه بر داشتن کارکنانی دلسوز، توصیه دیگری برای مدارس این است که مشاوران و مددکاران اجتماعی را استخدام کنند تا به دانش‌آموزان کمک کنند تا در شرایط اغلب دشوار زندگی خود گذر کنند (شلدون و استین، ۲۰۰۴؛ ۱۳۴).

در سطح خانوادگی، پیشنهادهای وجود دارد مبنی بر اینکه والدین/سرپرستان غایبان باید تشویق شوند تا در مدرسه فرزندانشان مشارکت بیشتری داشته باشند. با برقراری ارتباط بین مدرسه و خانواده غایب می‌توان نظارت دقیق‌تری بر زمان و چرایی غیبت دانش‌آموز داشت. با این حال، توصیه‌هایی نیز وجود دارد مبنی بر اینکه به منظور ایجاد عامل بازدارنده از غیبت، غایبان و خانواده‌های آنها باید به دلیل عدم حضور در جلسه تحت پیگرد قانونی قرار گیرند و برخی از کشورها قوانینی برای فرار از مدرسه دارند که غیبت را جرم انگاری می‌کند (رومنو و لی، ۲۰۰۷؛ ۲۳۴).

دلایل دانش‌آموز محوری برای غیبت نیز پیشنهادهایی دریافت کرده است. این راه حل‌ها در درجه اول حول محور ارائه حمایت روانپزشکی برای دانش‌آموزانی است که مشکلات عاطفی و یا رفتاری دارند و همچنین کمک به جوانانی که مشکلات تحصیلی را تجربه می‌کنند (بوهلر، تاپوگنا و چانگ، ۲۰۱۲؛ ۳۴). مربیان و مدیران مسئول نظارت بر غیبت‌ها هستند تا تعیین کنند که آیا دانش‌آموزان و خانواده‌ها به حمایت نیاز دارند یا خیر. انتظار می‌رود دانش‌آموزان هر روز در تمام کلاس‌های حضور تعیین شده شرکت کنند یا در تمام فعالیت‌های آموزشی از راه دور تعیین شده شرکت کنند. پس از ثبت نام و در آغاز هر سال تحصیلی، منطقه باید دانش‌آموزان و والدین/سرپرستان آنها را از این انتظارات، مزایای حضور منظم در مدرسه، عواقب فرار از مدرسه، نقش و مسئولیت منطقه در قبال فرار از تحصیل، و منابع موجود برای کمک به دانش‌آموز و والدین و سرپرستان آنها در اصلاح غیبت. منطقه همچنین این اطلاعات را به صورت آنلاین در دسترس قرار خواهد داد و اقدامات معقولی را انجام خواهد داد تا اطمینان حاصل شود که والدین می‌توانند چنین اطلاعاتی را به زبانی که قابل درک باشند درخواست کنند و در اختیار آنها قرار دهند. از والدین خواسته می‌شود تا تاریخ و بررسی این اطلاعات را به صورت آنلاین یا کتبی بررسی کنند (سکریو و همکاران، ۲۰۱۶؛ ۲۳۵).

در نهایت، برخی از محققان از این موضوع حمایت کرده‌اند که مدارس عادی برای پاسخگویی به نیازهای غایب‌ها مجهز نیستند و این دانش‌آموزان به ساختار آموزشی متفاوتی نیاز دارند - ساختاری که از شرایط اغلب چالش برانگیز آنها آگاه باشد. مدارس جایگزین تا حدی برای کمک به دانش‌آموزانی که در مدارس قبلی خود با مشکلاتی روبرو بوده‌اند ایجاد شده‌اند (ریدی، ۲۰۱۶، ۹۰). مدارس جایگزین معمولاً انتظارات حضور و غیاب منعطف‌تری دارند، جایی که دانش‌آموزان مجاز هستند برخی از کلاس‌ها را بدون جریمه از دست بدهند. اغلب مدارس جایگزین استراتژی‌های اسکان را در بر می‌گیرند، که تضمین می‌کند حتی اگر دانش‌آموزی کلاسی را از دست بدهد، می‌تواند با مطالعه خود پیشرفت کند. استراتژی‌هایی مانند انعطاف‌پذیری در تاریخ تعیین تکلیف، فرصت‌هایی برای جبران کارهای از دست رفته، و یادگیری مستقل، در بسیاری از مدارس جایگزین گنجانده شده‌اند. علاوه بر این، به دلیل کوچک بودن مدارس جایگزین، دانش‌آموزان و معلمان فرصت‌های بیشتری برای ایجاد روابط معتبر دارند، در نتیجه پیوندهای محکم‌تری بین آنها ایجاد می‌شود (رومنو و لی، ۲۰۰۷؛ ۲۳۴).

همچنین باید :

۱- در صورت موجه بودن غیبت، دانش‌آموز مجاز است تمام تکالیف از دست رفته را خارج از کلاس تحت شرایط معقول و محدودیت‌های زمانی تعیین شده توسط معلم مربوطه انجام دهد. در صورت موجه بودن، اگر دانش‌آموزی کلاسی از نوع مشارکت را

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

از دست بدهد، می تواند یک تکلیف جایگزین که با اهداف یادگیری فعالیت از دست رفته مطابقت دارد، درخواست کند(شلدون و استین، ۲۰۰۴؛ ۱۳۴).

۲- غیبت موجه باید توسط والدین تأیید شود. تنها دانش آموز بزرگسال، یا با سن مناسب؛ مسئول غیبت از مدرسه خود هستند. اگر حضور به صورت الکترونیکی انجام شود، چه برای دوره ای که به صورت آنلاین یا برای دانش آموزانی که به صورت فیزیکی در مدرسه برگزار می شود، غیبت به طور پیش فرض غیر موجه خواهد بود تا زمانی که غیبت موجه توسط والدین یا سایر بزرگسالان مسئول تأیید شود(دی ویت، کاریوجا، و رای، ۲۰۱۰).

۳- به استثنای مواردی که در یکی از بخش های قبل پیش بینی شده است، در صورتی که کودکی در مقطع ابتدایی ملزم به حضور در مدرسه باشد و در طول سال تحصیلی جاری در یک ماه پنج غیبت موجه یا بیشتر داشته باشد، یا ده غیبت موجه یا بیشتر در مدرسه داشته باشد. در سال تحصیلی جاری، مدرسه باید جلساتی را با والدین و فرزند در زمان مناسبی، به منظور شناسایی موانع حضور منظم کودک، و حمایت ها و منابعی که ممکن است در دسترس باشد، برنامه ریزی کند. به خانواده کمک کند تا کودک بتواند به طور منظم به مدرسه برود. برای برآوردن الزامات این بخش، جلسات باید شامل حداقل یک کارمند منطقه مدرسه مانند پرستار، مشاور، مددکار اجتماعی، معلم یا ارائه دهنده خدمات انسانی جامعه باشد(گاتفیرد، ۲۰۱۵؛ ۴۵).

۷- نتیجه گیری

در حالی که غیبت ممکن است در ابتدا یک موضوع ساده به نظر برسد - موضوعی که در درجه اول مربوط به حضور یا غیبت دانش آموز در مدرسه است - یک بررسی دقیق تر این فرض را رد می کند. غیبت علل، پیامدها و راه حل های بسیاری دارد. علل غیبت ثابت نیستند، داشتن درجات مختلف تأثیر بر الگوهای حضور و غیاب دانش آموز در حرکت دائمی هستند. علاوه بر این، علل غیبت اغلب در ایجاد موانع متعدد برای حضور ثابت کار می کنند. تحقیقات نشان می دهد که دانش آموزانی که مشکلات حضور و غیاب دارند احتمالاً چندین سال غیبت مداوم را تجربه می کنند، که تأثیر منفی بالقوه ای بر پیشرفت تحصیلی دارد. همچنین، ممکن است غیبت مداوم در سال پایه بر احساس دانش آموزان نسبت به حضور در مدرسه در سال های بعدی تأثیر بگذارد. به عنوان مثال، اگر پس از غیبت مداوم در سال پایه عقب بمانند، ممکن است در سال های بعد انگیزه کمتری برای حضور در مدرسه داشته باشند زیرا احساس می کنند از همسالان خود عقب تر هستند. این باعث ایجاد مشکلات درون زایی بین غیبت مداوم سال پایه و غیبت مداوم در سال های بعد می شود. نظارت بر حضور و غیاب اساسی ترین ابزار برای کاهش غیبت است. به منظور حمایت از دانش آموزان، باید راهی برای ثبت دقیق افرادی که در مدرسه غایب هستند وجود داشته باشد. اکثر مدارس دارای کارکنانی هستند که برای پیگیری و حمایت از دانش آموزانی که الگوهای رفتار غیبت از خود نشان می دهند، تعیین شده اند. ردیابی دقیق کارکنان را قادر می سازد تا در مورد کودکان و خانواده هایی که ممکن است در معرض خطر غیبت مداوم باشند مداخله کنند. مشخص شده است که سیستم های هشدار اولیه، که در آن دانش آموزان در معرض خطر به سرعت شناسایی می شوند، موثر بوده اند

بسیاری از پیامدها را نیز نمی توان به طور خاص از علل غیبت جدا کرد. این دو تا حد زیادی به یکدیگر وابسته هستند، جایی که دانش آموز به دلایل مختلف غیبت می کند و این رفتار منجر به پیامدهای منفی می شود. که به نوبه خود باعث غیبت مجدد یک دانش آموز می شود. در حالی که تعدادی پیشنهاد برای مهار رفتار غیبت وجود دارد، از راه حل های ساده دوری می کند. از آنجایی که بسیاری از غایبان دلایل متعددی برای غیبت نشان می دهند، هنوز یک سیستم جامع برای کمک به آنها در حضور ایجاد نشده است.

مسئلاً غیبت هرگز نمی تواند به طور کامل ریشه کن شود، زیرا دانش آموزان همچنان مشکلات شخصی و خانوادگی اجتناب ناپذیری را تجربه خواهند کرد. با این حال، مدارس جایگزین به نظر می رسد در توانایی خود به دانش آموزان اجازه دهند برخی از کلاس ها را از دست بدهند و با آموزش خود پیشرفت کنند. به همین دلیل؛ پیشنهاد دیگر این است که مدرسه سیاست هایی را وضع کنند که فرآیند مداخله را توصیف کند، نه تنها برای دانش آموزان غایب مداوم، بلکه برای والدین یا سرپرستان آنها که ممکن است از غیبت دانش آموزان اطلاع داشته باشند و حتی آن ها را تایید کنند. این توصیه بسیار مهم است زیرا، بدون یک فرآیند مداخله ای تجویز شده، تصمیم گیری در مورد تماس با خانواده ها در مورد غیبت های متعدد و سپس همکاری با آنها برای حل موانع اساسی که مانع از مشارکت کامل دانش آموز در مدرسه می شود، بدون یک روند مداخله ای تجویز شده، به مدیران و گاهی معلمان واگذار کنند.

منابع

- 1-Alexander, K. L., Entwisle, D. R., & Kabbani, N. S. (2001). The dropout process in life course perspective: Early risk factors at home and school. *Teachers College Record*, 103(5), 760-822.
- 2-Allensworth, E. (2013). The use of ninth-grade early warning indicators to improve Chicago schools. *Journal of Education for Students Placed at Risk*, 18(1), 68-83.
- 3-Balfanz, R., & Byrnes, V. (2012). The importance of being there: A report on absenteeism in the nation's public schools. Baltimore, MD: Johns Hopkins University School of Education, Everyone Graduates Center, Get Schooled, 1-46.
- 4-Balfanz, R., Durham, R., & Plank, S. (2008). Lost days: Patterns and levels of chronic absenteeism among Baltimore City public school students 1999-00 to 2005-06. Baltimore, MD: Baltimore Education Research Consortium. *Education Policy Analysis Archives* Vol. 24 No. 112 24
- 5-Baltimore City Health Department Office of Epidemiology and Planning. (2009). Examination of youth violence in Baltimore City, 2002-2007. Baltimore, Maryland.
- 6-Buehler, M. H., Tapogna, J., & Chang, H. N. (2012). Why being in school matters: Chronic absenteeism in Oregon Public Schools. Eugene, OR: ECONorthwest.
- 7-Center for New York City Affairs. (2011). New data analysis by the Center for New York City Affairs points to improvement in the number of NYC elementary and K-8 schools with crippling levels of chronic absenteeism. Retrieved February 1, 2012, [ChronicAbsenteeismTrendsDataRelease](#).
- 8-Chang, H. N. (2016, June 8). Absent an education. *U.S. News and World Report*. Chang, H. N., Fernandez, A., Fothergill, S., & Hernandez, M. C. (2010). Curbing chronic early absenteeism: Implications for community school collaboratives.
- 9-Considine, G., & Zappalà, G. (2001). Educational performance at school: The gender gap and truancy. *AQ: Australian Quarterly*, 73(5), 24-40.
- 10-Corville-Smith, J., Ryan, B. A., Adams, G. R., & Dalicandro, T. (1998). Distinguishing absentee students from regular attenders: The combined influence of personal, family, and school factors. *Journal of Youth and Adolescence*, 27(5), 629-640.

- 11- Epstein, J. L., & Sheldon, S. B. (2002). Present and accounted for: Improving student attendance through family and community involvement. *The Journal of Educational Research*, 95(5), 308- 318.
- 12- Gastic, B. (2008). School truancy and the disciplinary problems of bullying victims. *Educational Review*, 60(4), 391-404.
- 13- Gottfried, M. A. (2009). Excused versus unexcused: How student absences in elementary school affect academic achievement. *Educational Evaluation and Policy Analysis*, 31(4), 392-415.
- 14- Gottfried, M. A. (2014). Chronic absenteeism and its effects on students' academic and socioemotional outcomes. *Journal of Education for Students Placed at Risk*, 19(2), 53-75.
- 15- Gottfried, M. A. (2015). Chronic absenteeism in the classroom context: Effects on achievement. *Urban Education*. Early online publication.
- 16- Henry, K. L. (2007). Who's skipping school: Characteristics of truants in 8th and 10th grade. *Journal of School Health*, 77(1), 29-35.
- 17- Henry, K. L., & Huizinga, D. H. (2007b). Truancy's effect on the onset of drug use among urban adolescents placed at risk. *Journal of Adolescent Health*, 40(4), 358.e359 –358.e317.
- 18- Hirschfield, P. J., & Gasper, J. (2011). The relationship between school engagement and delinquency in late childhood and early adolescence. *Journal of Youth and Adolescence*, 40(1), 3–22.
- 19- Jones, L. P., Harris, R., & Finnegan, D. (2002). School attendance demonstration project: An evaluation of program to motivate public assistance teens to attend and complete school in an urban school district. *Research on Social Work Practice*, 12(2), 222-237.
- 20- Maynard, B. R., Salas-Wright, C. P., Vaughn, M. G., & Peters, K. E. (2012). Who are truant youth? Examining distinctive profiles of truant youth using latent profile analysis. *Journal of Youth and Adolescence*, 41(12), 1671–1684.
- 21- MacIvera, M. A. & Messel, M. (2013). The ABCs of keeping on track to graduation: Research findings from Baltimore. *Journal of Education for Students Placed at Risk*, 18(1), 50-67.
- 22- Nauer, K., White, A., & Yerneni, R. (2008). Strengthening schools by strengthening families: Community strategies to reverse chronic absenteeism in the early grades and improve supports for children and families. New York, NY: Center for New York City Affairs.
- 23- Neild, R. C., Balfanz, R., & Herzog, L. (2007). An early warning system. *Educational Leadership*, 65(2), 28-33.
- 24- Petrides, K. V., Chamorro- Premuzic, T., Frederickson, N., & Furnham, A. (2005). Explaining individual differences in scholastic behaviour and achievement. *British Journal of Educational Psychology*, 75(2), 239-255.
- 25- Raudenbush, S. W., & Bryk, A. S. (2002). *Hierarchical linear models: Applications and data analysis methods* (2nd ed.). Thousand Oaks, CA: Sage Publications. Ready, D. D. (2010). Socioeconomic disadvantage, school attendance, and early cognitive development: The differential effects of school exposure. *Sociology of Education*, 83(4).
- 26- Romero, M., & Lee, Y. S. (2007). A national portrait of chronic absenteeism in the early grades. New York: National Center for Children in Poverty.

- 27- Sheldon, S. B., & Epstein, J. L. (2004). Getting students to school: Using family and community involvement to reduce chronic absenteeism. *School Community Journal* 14(2), 39-56.
- 28- Singer, J. (1998). Using SAS PROC MIXED to fit multilevel models, hierarchical models, and individual growth models. *Journal of Educational and Behavioral Statistics*, 24(4), 323-355.
- 29- Spencer, A. M. (2009). School attendance patterns, unmet educational needs, and truancy: A chronological perspective. *Remedial and Special Education*, 30(5), 309-319.
- 30- Sugrue, E. P., Zuel, T., & LaLiberte, T. (2016). The Ecological Context of Chronic School Absenteeism in the Elementary Grades. *Children & Schools*, cdw020.
- 31- U.S. Department of Education. (2016). Chronic absenteeism in the nation's schools: An unprecedented look at a hidden educational crisis. Accessed July.